

عنوان مقاله:

مربی گری شیوه ای نوین برای پرورش و توسعه مدیران

محل انتشار:

اولین کنفرانس بهبود و تحول اداری (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

قاسم انصاری رنانی - دانشیار و عضو هیئت علمی دانشگاه علامه طباطبائی

سیدمهدی الحسینی المدرسی - دانشجوی دکتری مدیریت بازرگانی دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

مربیگری از ابزارهای نوین توسعه فردی و شغلی در زمینه های مختلف می باشد بطورکلی وظیفه ی مربی کمک به فرد یادگیرنده برای توسعه و افزایش توانایی ها و مهارتهایش جهت رسیدن به هدف مطلوب وی می باشد و برخلاف سایر شیوه های تعلیم مربی ، یادگیرنده را در هر سه حوزه ی شناختی احساسی و رفتاری تحت تاثیر قرار می دهد اگرچه کارایی این ابزار در تحقیقات مختلف مورد تایید محققین قرارگرفته است ادبیات علمی هنوز درباره ی چپستی و چگونگی آن همچون جعبه ی سیاهی است که باید رمزگشایی گردد. این مقاله قصد دارد که با توجه به نبودن بحث خصوصا در ایران مرزهای این دانش را مشخص کرده و انواع مربی گری را بررسی نماید و با مروری بر فرایندها و عناصر موثر بر آن چگونگی و مزیت استفاده ی مدیران اجرایی از این شیوه بریا افزایش توانایی ها و مهارتها تطابق با نیازها و ملزومات شغل و یا آماده شدن جهت ارتقا در مسیر شغلی را مورد بررسی قرار دهد. علاوه براین سعی شده است مکاتب مربی گری و ارتباط آن با مکاتب سازمان و مدیریت، شناسایی شود تا زمینه ای برای مطالعات بیشتر اتی فراهم گردد.

کلمات کلیدی:

مربی گری، مربی گری مدیران اجرایی، فرایند مربی گری، مکاتب مربی گری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/109825>

